
en instellingen op die lijst waren vaak ondersteunend voor zijn filantropisch werk. Zijn netwerk, zowel lokaal, nationaal als internationaal bood hem mogelijkheden om op vele plaatsen steun te vinden. Hij was een boodschapper, een intermediair, van filantropisch gedachtegoed. De ontwerpen en statuten van verschillende verenigingen werden door hem overgebracht naar diverse andere plaatsen en landen en daar, zowel mondeling als schriftelijk, gepropageerd. Daarbij maakte hij ruimhartig gebruik van de hulp van anderen, zoals al bleek uit het inzetten van de ‘utilitaire poëzie’ van Nierstrasz.⁴⁶

Suringars sprekerskwaliteiten en zijn makkelijke omgang met mensen hebben hem in staat gesteld een indrukwekkend netwerk op te bouwen. De sprekerskwaliteiten die hij zelf al jong probeerde te oefenen voor het beroep van predikant, gebruikte hij uiteindelijk voor zijn minder bedeelde medemens. Hij werd een prediker buiten de kerk, een boodschapper van filantropie, die de burgers wilde aanzetten tot de opbouw van een betere standensamenleving. Kennis zou tot een betere verstandhouding tussen de standen leiden. Suringar zag daarbij grote mannen, zoals bijvoorbeeld Socrates, Cicero, Hugo de Groot en Benjamin Franklin, als voorbeelden die nagestreefd moesten worden. Dankzij die grote mannen was de mensheid op een hogere trap van beschaving gekomen. Dat hij ook tot die kring van groten wilde behoren blijkt uit het feit dat hij na zijn dood een vereniging wilde laten oprichten, die een patronaat zou moeten uitoefenen over jonge mensen die de school hadden verlaten. Deze vorm van ijdelheid zij hem echter vergeven.

⁴⁶ M. Mathijssen, ‘2 augustus 1828: Johannes Nierstrasz wordt ten grave gedragen. De botsing van twee typisch negentiende-eeuwse literatuuropvattingen’, in: M.A. Schenkeveld - Van der Dussen (red.) *Nederlandse literatuur, een geschiedenis* (Groningen 1993) 426-431, aldaar 428.